

ВОЙВОДАТА

Сливенският вятър е прочут. Но когато откъм Асеновския боаз задуха оня, гдето трае няколко дни наред, тогава жива душа не смее да се мерне по пътя. Хаджи Генчо излезе от къщи, понахлрпн над вейди калпака си от синьо сукно, дигна високо яката на кърка си и се запъти към кафенето. На няколко пъти той се спира и заслушва.

— Чуден вятър... — си помушна чорбаджията и поклати глава — забучал е като че ли...

Но не можа да завърши мисълта си. Спря с отворени уста и разбра какъв е бил страниният шум. В далечината се издигаше грохот от барабани, който все повече се усилваше и приближаваше. Тръпки побиха стареца. Какво означаваше това? Аскер ли идеше към града? Лицето му побледня.

Очите му се впиха с напрегнато безпокойство към все повече наближаващата глъчка. Изведнъж изопнатите му черти се отпуснаха в добродушна усмивка. Наистина идеше голяма войска. Страшна войска. Все малчугани от пет до осем години, много, може би стотина, които излизаха от махалата Клуцхор, в боен ред, напредвайки към неприятелския лагер, отвъд река Куруча, готови за война.

Момчетата приближаваха, смело удрейки с крак по земята. На главите им се вееха червени кърпи, вързани на дълги тояжки. Барбанчетата им надаваха страшния шум, който караше мъже и жени да надничат уплашено глави зад портите и плетищата. Дървените лалки гръмко удряха връз кучешките кожи, опънати на малки кринчета за брашно.

Най-напред вървеше баш-байрактарят, с голямо веещо се знаме в ръце. Като всеки байрактар, той бе най-тънкото и високо момче в махалата. Докато за войвода се избираше най-якото и най-